

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-423)

Aug (1) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம் 3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் 4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....21

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 243)

வனமாலை முத்திரை

34. கண்டாதாபாதத: ஸ்வாம்ஸௌ தர்ஜநீப்யாம் பரிப்ரமந்
குர்யாத்யுகபதேவைஷா வநமாலாமயீ சுபா
35. வ்யங்குஷ்டா அங்குலீரஷ்டௌ க்ரதயேதக்ரதோ மித:
லம்பம் பாஹுத்வயம் குர்யாத் ஏஷா வா வநமாலிகா

குறிப்பு – இந்த ச்லோகத்தில் உள்ள மந்த்ரமானது, வனமாலைக்கு உரியதாகும்.

பத்ம முத்திரை

36. அங்குஷ்டௌ பார்ச்வதோ லக்நாவங்குல்யோ விரலா: ஸ்திதா:
ஏஷா பாங்கேருஹீ முத்ரா புஷ்டி ஸௌபாக்ய வர்த்திநீ

குறிப்பு – இந்த ச்லோகத்தில் உள்ள மந்த்ரமானது, புஷ்டி மற்றும் ஸௌபாக்யம்
அளிக்கவல்லதும், தாமரைக்கு உரியதும் ஆகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 110)

[அரசன் விவேகன்] பகவானே! ஹனுமானைப் போன்று, குருவிடம் அபார பக்தி கொண்டுள்ள இந்த சிஷ்யனும் தன்னைத்தானே புகழ்ந்து கொள்ளுதல் என்பது, இந்த நேரத்திற்கு ஏற்றதே ஆகும்.

[குரு தனக்குள் கூறுதல்] விவேக அரசன் இங்கு தற்புகழ்ச்சி என்று கூறுவதன் கருத்து என்னவாக இருக்கும்? [மனதில் ப்ரகாசம் அடைந்தவராக] மஹாராஜா!

140. ச்ருதித்தாந்த சூரஸ்ய தத்விருத்தாந் நிருந்தத:
வல்கிதம் வாவதுகஸ்ய க்ருதிந: கிம் ந சோபதே

பொருள் – [குரு கூறுவது] வேதங்களின் இறுதியான உபநிஷத்துக்களில் சூரனும், அதற்கு முரணாகக் கூறுகின்ற மதங்களைத் தள்ளுபவனும், நன்றாக வாதம் செய்யக்கூடியவனும் ஆகிய இவனுக்கு இது அழகானது அல்லவோ?

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 388)

5-9-4 நிச்சலும் தோழிமீர்காள் எம்மை நீர் நலிந்து என் செய்தீரோ

பச்சிலை நீள் கமுகும் பலவும் தெங்கும் வாழைகளும்

மச்ச அணி மாடங்கள் மீது அணவும் தண் திருவல்லவாழ்

நச்ச அரவின் அணை மேல் நம்பிரானது நல் நலமே

பொருள் - உயர்ந்த ப்ரியம் என்பதே வடிவமாக உள்ள தோழிகளே! நீங்கள் என்னைத் தடுக்க முயற்சித்து, அத்தகைய உங்கள் விருப்பம் பலிக்காமல் உள்ள என்னை, நீங்கள் அன்றாடம் தடுத்து, துன்பம் ஏற்படுத்தி, என்ன கார்யம் செய்கிறீர்கள்? பசுமையான இலையைக் கொண்டதான நீண்ட பாக்கு மரங்கள், அப்படிப்பட்ட இலைகள் கொண்ட பலா, தென்னை, வாழைகள் போன்ற பலவும், மாடிகள் கொண்ட வீடுகளின் மீது நிழல் தடுப்பதாகப் படர்ந்தபடி உள்ள குளிர்ந்த திருவல்லவாழ் நகரத்தில், அடியார்கள் அல்லாதவர்களால் அணுக இயலாதபடி விஷத்தைக் கக்கியபடி உள்ள ஆதிசேஷன் மீது திருக்கண்கள் வளர்ந்தபடி உள்ள விதத்தை நமக்கு வெளிப்படுத்தி, மிகப் பெரிய உபகாரம் செய்தருளும் அவனிடம் என் உயிர் உள்ளது.

அவதாரிகை - “இங்ஙன் மநோரதிக்கை ஈடன்று” என்று நிஷேதிக்கிற தோழிமாரைக் குறித்து; என்னுடைய நற்சீவன் அவன் பக்கலது, உங்களுடைய ஜல்பம் வ்யர்த்தமென்கிறாள்.

விளக்கம் – “இப்படியாக அவனைக் குறித்து விரும்பியபடி இருத்தல் என்பது உனக்கு ஈடானது அல்ல”, என்று தோழிமார்கள் தடுத்தனர். அவர்களிடம், “எனது நல்ல உயிரானது அவன் பக்கம் உள்ளது. ஆகவே உங்களுடைய இந்தச் சொற்கள் வீணானவையே ஆகும்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நிச்சலும் தோழிமீர்காள்) – தோழிமார் “உனக்கு இத்தனையாகாதுகாண்” என்று பலகாலும் சொல்லுவர்களே, அது பலியாதிருக்கச் செய்தேயும், இவளையிழக்க வொண்ணாதென்று பார்த்துத் திரியவும் சொல்லத் தொடங்கினார்கள்; நீங்கள் நலிகை தவிரிகோளாகில், நானிருந்தவிடத்தேபோய் நலியுங்கோளென்கிறாள். என்னுடைய நற்சீவனானது அவன் பக்கலிலே ஆன பின்பு, நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு. எனக்கு “அவனைக் காணவேணும்” என்னும் ஆசை நித்யமாய்ச் செல்லுகிறாப்போலே, உங்களுக்கும் “என்னை மீட்கவேணும்” என்கிற இவ்வபிஸந்தி மாறாதே செல்லுகிறபடி.

விளக்கம் – (நிச்சலும் தோழிமீர்காள்) – “நிச்சலும் தோழிமீர்காள் எம்மை நீர் நலிந்து என் செய்தீரோ” என்று இவள் கூறுவதற்கான காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார். தோழிமார்கள் இவளிடம், “நீ இது போன்று தொடர்ந்தபடி இருத்தல் உனக்கு ஏற்புடையது அன்று”, என்று கூறினார்கள். இத்தகைய சொற்கள் பலன்றப் போயின. ஆகவே இவளை இழந்து விடக்கூடாது என்று தீர்மானித்த தோழிமார்கள், இவளை மீண்டும் தடுக்கத் தொடங்கினார்கள். இதற்கு இவள், “நீங்கள் தடுப்பதை நிறுத்தப் போவதில்லை என்றால், நான் முன்பு இருந்த இடத்திற்குச் சென்று, அவ்விதம் செய்வீர்களாக. எனது நல்ல உயிரானது அவனிடம் சென்ற பின்னர், நீங்கள் கூறுவதில் என்ன பயன் உள்ளது? அவனைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசையானது எனக்கு எப்போது உள்ளது; என்னை அவனிடமிருந்து மீட்கவேண்டும் என்ற ஆசையானது உங்களுக்கு எப்போதும் உள்ளது. உங்களுக்கு இந்த நினைவு மாறாமல் உள்ளது போன்று, எனக்கு அவன் நினைவு மாறாமல் உள்ளது”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (தோழிமீர்காள்) நீங்கள் நீங்களாய்ச் சொல்லுகிறிகோளோ, தாய்மாராய்ச் சொல்லுகிறிகோளோ. இத்தனை ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமில்லாதார் உண்டாயிற்றே. ஒன்று சொல்லுவார் தம்மையறிந்தன்றோ சொல்லுவது. (எம்மை

நீர்) உந்தாமையழிய மாறியும் என்னுடைய ஜீவநமே எண்ணக் கடவ நீங்கள், உங்கள் ஹித வசநம் நெஞ்சிற்பட்டால் ஜீவியாத என்னை. (நலிந்தென் செய்தீரோ) நான் ஜீவிப்பனாயோ! உங்கள் ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்தோ.

விளக்கம் - (தோழிமீர்காள்) - நீங்கள் இந்தச் சொற்களை, நீங்களாக இருந்தபடி கூறுகிறீர்களா அல்லது தாய்மார்களாக நின்று கூறுகிறீர்களா? நீங்கள் இத்தனை பேரும் உங்களுடைய ஆத்மாவைக் குறித்த ஸ்வரூப ஞானம் இன்றி உள்ளீர்களே! ஏதேனும் ஒன்றைக் கூறுபவர்கள், தங்களைக் குறித்து நன்கு அறிந்த பின்னர் அல்லவோ கூறுவார்கள்? (எம்மை நீர்) - உங்களுடைய ஸ்வரூபமானது அழியும்படியாக மாறியபோதிலும், எனது வாழ்வு என்பதையே எண்ணியபடி உள்ள நீங்கள், உங்களுடைய இத்தகைய நன்மை அளிக்கும் சொற்கள் எனது மனதில் பட்டால் உயிர் பிழைக்க இயலாதபடி ஆகும் என்னை. (நலிந்து என் செய்தீரோ) - நான் உயிர் தரிப்பேன் என்று எண்ணியா அல்லது உங்களுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு இந்தச் சொற்கள் ஏற்புடையது என்று எண்ணியா இவ்விதம் கூறுகிறீர்கள்?

வ்யாக்யானம் - (நிச்சலும் தோழிமீர் இத்யாதி) “மாசறு சோதி தொடங்கி இவ்வளவும் வர ஹிதஞ் சொல்லுகிற நீங்கள் என்ன ப்ரயோஜனம் பெற்றீர்களோ” என்று பிள்ளான். (தோழிமீர்காளெம்மை நீர் நலிந்தென் செய்தீரோ) தந்தாம் நலிவுபட்டும் பிறரை நோக்குவார், தாங்களே பிறரை நலியவும் பார்ப்பரோ. (என் செய்தீரோ) ஒன்று செய்வது ஒரு ப்ரயோஜனத்தளவுமன்றோ, லாபாலாபமறிந்தாலும் கைவாங்க வேண்டாவோ. (எம்மை நீர் நலிந்தென் செய்தீரோ) ப்ராவண்யத்துக்கு முற்பாடரானால் ப்ராப்திக்கு முற்பாடராக வேண்டாவோ.

விளக்கம் – (நிச்சலும் தோழிமீர் இத்யாதி) – “மாசறு சோதி” என்ற திருவாய்மொழி தொடக்கமாக, இதுவரை உள்ள பலவற்றிலும் நீங்கள் நன்மை கூறும் சொற்களை உரைத்தீர்கள். இதனால் நீங்கள் என்ன பயன் பெற்றீர்கள்?”, என்று கேட்பதாகப் பிள்ளான் பொருள் கூறுவார். (தோழிமீர்காளெம்மை நீர் நலிந்தென் செய்தீரோ) – தாங்கள் வருத்தம் அடைந்து மற்றவர்களை நன்கு நோக்கிக் கொள்பவர்கள், தாங்களே மற்றவர்களை வருத்தம் அடையும்படிச் செய்வார்களோ? (என்

செய்தீரோ) - ஏதேனும் ஒரு செயலைச் செய்தல் என்பது பயன் பெறுவதற்காக அல்லவோ? ஒரு செயலின் பேறு மற்றும் இழப்பு குறித்து நன்கு அறிந்த பின்னர், இழப்பு என்பதே தென்படும்போது, அந்தச் செயலை நிறுத்தவேண்டாமா? (எம்மை நீர் நலிந்தென் செய்தீரோ) - ஈடுபாடு உண்டாக்குவதற்கு முதன்மையாக நிற்பவர்கள் என்னும்போது, பேற்றை அடையும்படிச் செய்வதற்கும் அவ்விதம் இருத்தல் வேண்டாமா?

வ்யாக்யானம் - (பச்சிலை இத்யாதி) அந்நிலத்திலே யகப்பட்டாரையும் சிலர் மீட்க நினைப்பரோ. ஹிதஞ் சொல்லுவார் பசுமையுள்ளவிடத்தேயன்றோ சொல்லுவது, இங்கு விவர்ணமாயிறே கிடக்கிறது. பிரியாதிருப்பார்க்குப் பசுமை மாறாதிறே. (பலவும்) பலா. “(நீள் கமுகும்) என்றாப்போலே, பலவும் தெங்கும், வாழைகளும்” என்று (பச்சிலை நீள் என்கிறத்தை அவற்றிலேயும் உய்ந்தபிள்ளை கூட்டும்படி காணும்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார்.

விளக்கம் - (பச்சிலை இத்யாதி) - அந்த ஊரின் அழகில் மயங்கி ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களையும் கூடத் தடுத்து, மீட்க முயல்பவர்கள் இருப்பார்களா? நன்மை அளிக்கும் சொற்களைக் கூற எண்ணுபவர்கள், பசுமை உள்ள இடங்களில் அல்லவோ கூறுவர்? இங்கு விரகம் காரணமாகப் பசுமை அல்லவோ உள்ளது? ஆனால் திருவல்லவாழில் எவ்விதம் பசுமை மாறாமல் உள்ளது என்றால், அவனைப் பிரியாமல் உள்ளவர்களுக்குப் பசுமை மாறாது என்றால், அவனை பிரியாமல் உள்ளவர்களுக்குப் பசுமை மாறாது அல்லவோ? “இங்கு பிரியாமல் உள்ளவர்கள்” என்பது மரங்களைக் குறிக்கும். (பலவும்) – பலா மரங்கள். இங்குள்ள “பச்சிலை நீள் கமுகும் பலவும் தெங்கும் வாழைகளும்” என்பதற்கு இருவிதமாகப் பொருள் கூறுவர். “நீள் கமுகு” என்பதில் உள்ள நீண்டதான தன்மையானது, கமுகுக்கு அடைமொழியாக உள்ளது போன்று, “பலவும்” என்பது பன்மையைக் குறிப்பதாகக் கொண்டு, “பலவாக உள்ள தெங்கு, பலவாக உள்ள வாழை” என்பது ஒரு கருத்து ஆகும். உயர்ந்த பிள்ளை என்பவர் கூறுவதாக நஞ்சீயர் ஒரு கருத்தைக் கூறுவர்; “பச்சிலை நீள்” என்பதை “பச்சிலை நீள் தெங்கு, பச்சிலை நீள் வாழைகள்” என்று கூட்டிக் கொண்டு பொருள் கூறுவதாக உரைப்பார்.

வ்யாக்யானம் - (மச்சணி மாடங்கள்) பல நிலங்களையுடைத்தாகையாலே அலங்கருதமான மாடங்கள். (மீதணவும்) செல்வப்பிள்ளைகளுக்கு அணுக்கனிட்டாற்போலேகாணும் கவிந்து கொண்டு நிற்கிறபடி. (தண் திருவல்லவாழ்) ச்ரமஹரமாம்படி சோலை செய்தவூர். பசுமை மாறாத இலைகளையுடைத்தாய் நீண்ட கமுகும், அப்படிப்பட்ட பலவும், தெங்கும், வாழைகளும், மச்சுக்களின் நிரையையுடைத்தான மாடங்களின் மேலே, அவ்வோ நிலங்களுக்கு நிழல் செய்யும்படி யணவின குளிர்ந்த திருவல்லவாழிலே.

விளக்கம் - (மச்சணி மாடங்கள்) - மெத்தை என்பதான மாடங்களை அலங்காரமாகக் கொண்ட ஒரு தளத்தின் மேலே மற்றொரு தளத்தைக் கொண்டு, இப்படியாக அலங்காரத்துடன் உள்ள மாடங்கள். (மீது அணவும்) - செல்லப்பிள்ளைகளுக்குக் குடை பிடிப்பது போன்று, இந்த மரங்கள் பலவும் குடை பிடிப்பது போன்று அந்த மாடங்களில் கவிந்து கொண்டு நிற்கின்றன. (தண் திருவல்லவாழ்) - காண்பவர்கள் களைப்பு நீங்கும்படியாகச் சோலைகள் நிறைந்த ஊர். பசுமை மாறாத இலைகள் கொண்ட நீண்ட பாக்கு மரங்கள், அதனைப் போன்றே உள்ள பலா, தெங்கு, வாழைகள் போன்ற அனைத்தும், மாடிகளுடைய கூட்டம் நிறைந்த மாடங்களின் மேலே, அந்தந்த இடங்களுக்கு நிழல் ஏற்படுவதாகக் கவிந்து நிற்கும் குளிர்ந்த திருவல்லவாழில்.

வ்யாக்யானம் - (நச்சரவினணை மேல்) மேலும் சுற்றும் சோலையுண்டானால் கீழும் சோலையுண்டாக வேணுமோ. இங்கும் சைத்ய லௌகந்த்ய லௌகுமார்யங்களால் குறையில்லையே. (நச்சரவு) படுக்கையும் தானேயாய்க் காத்தாட்டவும் வற்றாயிருக்கை. பச்சிலையித்யாதிக்கு போகிகளாயிருப்பார் விடாதே வர்த்திக்கலாம் தேசம். (நச்சரவு) இளையபெருமாள் கையும் வில்லுமாய் வெளிக் காவல் நிற்க, பெருமானும் பிராட்டியுமாய்க் காட்டிலே ரமித்தாப்போலே. “ரமமாணா வநே த்ரய:” இறே, அப்படியே இங்கும் காவலுண்டாயிருக்கிறபடி. அநந்த முகமான காவலிறே. பெருமானும் இளையபெருமானும் பிராட்டியும் ச்ருங்கிபேரபுரத்திலே விட்டருளினவன்று ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் இளையபெருமாளைப் பார்த்து, “பெருமானும் பிராட்டியும் கண்வளரா நின்றார்கள். உமக்கீடாம்படி திருவடிகளிலே தலையாம்படி படுக்கை படுத்தேன்; நாங்கள் காடராய் அங்கேயிங்கே திரிகையாலே எங்களுக்கு உறக்கம் வாராது; நீர் ராஜபுத்ரராகையாலே ஸுகுமாரர்; ‘பாரதாதிகள் வருவர்கள்’ என்று அஞ்ச

வேண்டா, நானும் என் பரிசுரமுமுண்டு, நீர் கண்வளர்ந்தருளும்” என்ன; “கதம் தாசரதௌ பூமௌ சயானே ஸஹ ஸீதயா” வாரீர், மஹாராஜனான சக்ரவர்த்தி அறுபதினாயிரமாண்டு, அநபத்யனாய் வருந்திப் பெற்ற ஸுகுமாரரான பெருமாள் தறைக்கிடை கிடக்க, எனக்குக் கண்ணுறங்குமோ; அவர்தாம் வஸிஷ்ட்டாதிகள் கீழே தறையிலேயிருந்துமறிவர், அதுவுமின்றிக்கே யிருக்கிற பிராட்டியோடே கூடக் கிடக்கிறபடி பாரீர்; ஆன பின்பு, எனக்கு உறக்கமுண்டாய் அது போகைக்கு அபிஸந்தி பண்ணியிருக்கிறேனல்லேன் காணும், உறக்கம் தேட்டமாய்க் கிடையாமையாலேயிருக்கிறேன். (நம்பிரானது நன்னலமே) “அஸ்யாதே வ்யாமநஸ் தஸ்மிந் தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம்” என்னும்படியே யிருந்ததாகில் நான் ஆறியிரேனோ. இரண்டும் அங்கே யொருதலைத்த பின்பு நான் எங்ஙனே ஆறியிருக்கும்படி (நம்பிரானது நன்னலமே) திருவந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்த வடிவழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவன்பாடது என்னுடைய நற்சீவன். திருவந்தாழ்வானைப்போலே என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவன் எனன்றுமாம். அவன் பக்கலிலே நற்சீவனாயிருக்க, கேவல சரீரத்துக்கு ஹிதஞ் சொல்லுகிற இத்தால் ப்ரயோஜநமென்; அவன் பக்கலிலே சென்று ஹிதஞ் சொல்லுங்கோள் வேணுமாகில்.

விளக்கம் - (நச்சரவினணை மேல்) - மேற்புறங்களிலும், சுற்றிலும் சோலைகள் உண்டாகும்போது, கீழேயும் சோலை வேண்டுமோ? அதாவது ஆதிசேஷனை, குணத்தின் ஒப்புமை காரணமாகச் சோலை என்கிறார். ஆனால் ஆதிசேஷனைச் சோலை என்று கூறலாமோ என்றால், சோலையைப் போன்றே ஆதிசேஷனுக்கும் குளிர்ச்சி, நறுமணம் மற்றும் மென்மை உள்ளதால் இவ்விதம் கூறலாம். (நச்ச அரவு) - படுக்கையாகவும், விரோதிகளிடமிருந்து காப்பாற்றுவனாகவும் உள்ளவன். “பச்சிலை” என்பது தொடக்கமாக உள்ள மூன்று வரிகளுக்குக் கருத்து, “இன்பம் விழைபவர்கள் விடாமல் வசிக்கவல்ல இடம்” என்பதாகும். (நச்ச அரவு) - லக்ஷ்மணன் தனது திருக்கரங்களில் வில்லும் அம்புமாக நின்று காவல் காக்க, இராமனும் சீதையும் இன்பமாக இருந்தது போன்று ஆகும். லக்ஷ்மண ராமாயணம் (31) - ரமமாணா வநே த்ரய: - மூவரும் கானகத்தில் இன்பமாக இருந்தனர் - என்பதாகக் கூறப்பட்டது போன்று, இங்கு ஆதிசேஷனால் காவல் ஏற்பட்டது. “அந்தமுக்கமாக காவல் - பலவிதமான காவல் அல்லது அந்தன் மூலமாகக் காவல்”. லக்ஷ்மணன் எவ்விதம் இராமனைக் காத்தபடி இருந்தான் என்பதைக்

கூறுகிறார். இராமனும், லக்ஷ்மணனும், சீதையும் ச்ருங்கிபேரபுரத்தில் தங்கியிருந்தனர். அப்போது குகன் லக்ஷ்மணனிடம், “இராமனும் சீதையும் உறங்கியபடி உள்ளனர். உமக்குத் தகுந்தபடி அவர்கள் திருவடிகளில் நான் உமக்குப் படுக்கை அமைத்துள்ளேன். நாங்கள் எப்போதும் காட்டில் அங்கும் இங்கும் திரிந்தபடி உள்ளதால், எங்களுக்கு உறக்கம் வருவதில்லை. நீவிர் அரசபுத்திரர் என்பதால் மென்மையான திருமேனி கொண்டவர் ஆவீர். பரதன் போன்றவர்கள் இங்கு வந்து விடுவார்களோ என்று அச்சம் கொள்ளவேண்டாம். நானும், எனது படைகளும் உண்டு. நீவிர் உறங்குவீராக”, என்றான். இதற்கு லக்ஷ்மணன் பதில் அளிக்கிறான்; அயோத்யாகாண்டம் - கதம் தாசரதௌ பூமௌ சயானே ஸஹ ஸீதயா - தசரத புத்திரன் தனது சீதையுடன் தரையில் கிடந்து உறங்கும்போது என்னால் எவ்விதம் உறங்க இயலும் - என்று தொடங்கிக் கூறுகிறான். மஹாராஜராகிய தசரதச்சக்ரவர்த்தி அனுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் குழந்தைப் பேறு இன்றித் தவித்து, மிகுந்த வருத்தம் அடைந்த நிலையில், மகிழ்வுடன் பெற்றெடுத்த மென்மையான இராமன், தரையில் கிடக்கும்போது எனக்கு உறக்கம் வருமோ? அவர், வசிஷ்டர் போன்றவர்கள் தரையில் உள்ளதை அறிவர்; அதுவும் இல்லாமல் கீழே சீதையுடன் கிடப்பதைப் பார்த்தாயா? இவ்விதம் உள்ளபோது எனக்கு உறக்கம் ஏற்பட்டு, அந்த உறக்கம் கலைய வேண்டும் என்று எண்ணியபடி நான் இல்லை; உறக்கம் என்ற சிந்தனையே இல்லை. உறக்கமானது அரிதாக உள்ளதாகவே நான் உள்ளேன். (நம்பிரானது நல் நலமே) - ஸுந்தரகாண்டம் (15-52) - அஸ்யாதே வ்யாமநஸ் தஸ்மிந் தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம் - சீதையின் மனம் இராமனிடமும், இராமனின் மனம் சீதையிடமும் உள்ளது - என்பதாக உள்ளபோதிலும், நான் பொறுத்துக் கொள்வேனா? சீதைக்கு உள்ளது போன்று, “மநஸ் தஸ்மிந் - அவனுடைய மனமும்” என்பதாக உள்ளபோது, மனம் மட்டும் என்பது அல்லாமல், உயிரும் அங்கு நிலைத்த பின்னர் நான் எவ்விதம் பொறுத்திருப்பேன்? என்னை வேறு யாருக்கும் இல்லாமல் தனக்கு மட்டுமே அடிமை என்று கொண்டவனுடைய பொறுப்பாக, எனது நல்ல உயிர் உள்ளது. அல்லது ஆதிசேஷனை எவ்விதம் தனக்கு மட்டுமே என்று அவன் கொண்டது போன்று, என்னையும் கொண்டான். எனது சிறந்த உயிர் அவன் பக்கம் நிற்கும்போது, இந்தச் சரீரத்திற்கு நன்மையைக் கூறுவதால் என்ன பயன்

உள்ளது? உங்களுக்கு வேண்டுமானால், அவனிடம் சென்று நன்மை அளிக்கவல்ல சொற்களைக் கூறுவீர்களாக.

5-9-5 நல் நலத் தோழிமீர்காள் நல்ல அந்தணர் வேள்விப் புகை

மைந் நலம் கொண்டு உயர் விண் மறைக்கும் தண் திருவல்லவாழ்
கன்னல் அம் கட்டி தன்னைக் கனியை இன் அமுதம் தன்னை
என் நலம் கொள் சுடரை என்று கொல் கண்கள் காண்பதுவே

பொருள் – என்னைக் காட்டிலும் எனக்கு நல்லபடி உள்ள தோழிகளே! வேறு எந்தப் பயனையும் எதிர்பார்க்காமல், அவனிடம் மட்டுமே ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டுள்ள அந்தணர்களுடைய பகவத் ஆராதனை ரூபமாக உள்ள அக்னிஹோத்ரம் போன்ற கர்மங்களால் உண்டாகும் புகையானது, மை போன்ற நிறத்தைக் கொண்டதாக, உயர்ந்த ஆகாயத்தை தனது நிறம் போன்று மாற்றி மறைத்து, பரந்த நிழலை ஏற்படுத்துகிறது. இதன் காரணமாக, குளிர்ந்த திருவல்லவாழில் வசிப்பவனாக, கரும்பின் தோஷம் அற்ற கட்டி போன்று உள்ளும்புறமும் இனிமையாக உள்ளவனாக, அமிர்தம் போன்றவனாக, என்னுடன் கலந்த காலங்களில் எனது ஆத்ம குணத்துடன் ரூப குணத்துடன் எந்தவிதமான வேறுபாடும் ஆராயாமல் நன்கு கலந்து, அதன் விளைவாக ஒளி பெற்ற வடிவம் கொண்டவனாக உள்ளவனை, என்னைக் காட்டிலும் தவித்தபடி உள்ள எனது கண்கள் என்று காணுமோ?

அவதாரிகை - நான் செய்தபடி செய்ய, இக்கண்களின் விடாய் தீரக் காணப்பெறுவதென் றென்கிறாள்.

விளக்கம் – “நான் உள்ளது உள்ளபடிச் செய்தபடி உள்ளபோது, எனது இந்தக் கண்கள் தங்களுடைய தாகம் தீர அவனைக் காண்பது எந்த நாளிலோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நன்னலத் தோழிமீர்காள்) நன்னலமாவது இவள் பக்கல் இவர்களுக்குண்டான ஸ்நேஹம். தங்கள் கார்யம் தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகையன்றிக்கே யிருக்கை. ஆன பின்பு, “தாய்மார் பழி சொல்லுவர்கள்” என்று அஞ்சி என் வழியே உங்களுக்கு ஒழுகாதிருக்கப்போமோ. “வாநராணாம் நராணாஞ்ச கதமாஸீத் ஸமாகம்.” குருகுல வாஸம் பண்ணாத திர்யக்குக்களுக்கும்,

வளிஷ்ட்ட சிஷ்யர்களான ராஜபுத்ரர்களுக்கும் இதொரு சேர்த்தியுண்டானபடியெங்ஙனே? சாஸ்த்ர வச்யரிறே குருகுல வாஸத்துக்கு யோக்யர். மேல் இதுக்கு அடி சொல்லுகிறான் “ராம ஸுகீவயோ ரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத” தங்களையும் அறியாதே எங்களையும் அறியாதே இங்ஙனே விழுந்து கொடுநிற்கக் கண்டோமித்தனை. அதாவது இளையபெருமாள் கையும் வில்லுமாய் உணர்ந்து கொண்டு நின்று நோக்கக் கடவ அந்த:புர கார்யத்துக்கு, அடியேன் வரும்படியன்றோ அவர்கள் ஸங்கதரானபடி. இளையபெருமாள் அடிமையில் தப்பி நின்றவளவுக்கும் திருவடியைக் கொண்டு இழையிட வேண்டும்படியாகவிறே அவர் நிலவரானபடி, இளையபெருமாள் பேர நிற்கையிறே பிரிய வேண்டிற்று. “ஏவம் ஸமஜாயத” தங்களளவிலும் பெருக்கப் பார்த்தார்கள். ஐச்வர்யம் அவனுக்குக் காடுபடும் படியிறே பார்த்தது. இப்படியிறே ஸக்யமிருப்பது; இவர்களும் தோழிமாரிறே.

விளக்கம் – (நல் நலத் தோழிமீர்காள்) - “நலம்” என்பது வ்யாக்யானத்தில் உள்ள “இவள்” என்று தொடங்கும் வாக்கியமாகும்; “நல்” என்பது வ்யாக்யானத்தில் உள்ள “தங்கள்” என்பதாகும். அதாவது, இவனிடம் இவர்களுக்கு உள்ள சிநேகம் என்பது, தங்களுடைய செயலைச் செய்து முடித்துச் செல்பவர்கள் அல்லர் என்பதாகும். இவ்விதம் நீங்கள் உள்ளபோதும், “தாய்மார்கள் பழி கூறுவார்கள்” என்று அச்சம் கொண்டு, எனக்கு ஏற்றபடி நடக்காமல் இருத்தல் என்பது சரியா? இவளுக்கும் தோழிகளுக்கும் இடையே உள்ள நட்பிற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார். ஸுந்தரகாண்டம் (35-2) – வாநராணாம் நராணாஞ்ச கதமாஸீத் ஸமாகம: – சீதை அனுமனிடம், “வானரர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் எவ்விதம் நட்பு ஏற்பட்டது?” என்கிறாள் - என்பதைக் கூறுகிறார். அதாவது குருகுலத்திற்கு சென்று வசிக்காத வானரர்கள் மற்றும் வசிஷ்டர் சிஷ்யர்களாகிய ராஜபுத்திரர்கள் ஆகியோருக்கு எவ்விதம் சேர்த்தி ஏற்பட்டது? சாஸ்த்ரங்களை அறிந்தவர்கள் அல்லவோ குருகுலத்தில் வசிப்பர்? இத்தகைய நட்பிற்கான காரணத்தை அனுமன் அடுத்து கூறுகிறான். ஸுந்தரகாண்டம் (35-32) - ராம ஸுகீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம் ஸமஜாயத – இராமனுக்கும் ஸுகீவனுக்கும் இப்படியாக நட்பு ஏற்பட்டது- என்றான்; தங்களுடைய மேன்மை மற்றும் எங்களுடைய சிறுமை குறித்து ஆராயாமல் இப்படியாக எங்கள் மீது விழுந்து நட்பு கொண்டதை நாங்கள் கண்டோம். அதாவது லக்ஷ்மணன் வில்லும் கையுமாக நின்று காவல் காப்பதாக உள்ள அந்தப்புர கார்யத்திற்கு நான் வரும்படியாகச் செய்தனர்; இப்படி

அல்லவோ அவர்கள் நட்பு உள்ளது? “எனது சகோதரனாகிய லக்ஷ்மணனுடைய அபராதம் என்பதையும் நான் பொறுத்துக் கொள்ளும்படியாக இந்த நட்பு உள்ளது”, என்றான் இராமன். லக்ஷ்மணன் தனது அடிமைத்தனத்தைச் சற்றே தளர விட்டபோது, அனுமனைக் கொண்டு அல்லவோ அதற்குப் பரிகாரம் தேடவேண்டும்படியாக, அனுமன் அந்தரங்கமாக ஆனான். ஆனால் லக்ஷ்மணன் அடிமைத்தனத்திலிருந்து தளர்ந்தானோ என்றால், லக்ஷ்மணன் ஆச்ரமத்தை விட்டு அகன்று சென்றதால் அல்லவோ சீதையைப் பிரிய நேரிட்டது என்கிறார். “ஏவம் ஸம்ஜாயத - இப்படியாக நட்பு ஏற்பட்டது” என்பதாக, தங்களைக் காட்டிலும் ஸுகீர்வனுக்கு ஐச்வர்யம் பெருகவேண்டும் என்று எண்ணினார். அதன் விளைவாக அல்லவோ அவன் கானகம் முழுவதற்கும் தலைவனான். நட்பு என்றால் இவ்விதம் இருத்தல் வேண்டும்; இவர்களும், தோழிகள் என்னும்போது, இவ்விதம் அல்லவோ இருக்கவேண்டும்?

வ்யாக்யானம் - (நல்லவந்தணர்) அந்நயப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணர். அவர்கள் கண்டிகோளே அத்தலைக்கு ஈடாகப் பரிமாறுகிறபடி; ஆன பின்பு, நீங்களும் அப்படியாயிருக்க வேண்டாவோ. அந்நயப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களிலுண்டான ஹோம தூமமானது, வெளிநு கழித்துக் கொண்டு அந்தரிஷுத்தள வன்றியே உயர் விண் மறைக்கும். கறுத்தெழுகிற தூமங்கள், இங்கே கண்ணழிவறப் புண்யங்களை யநுஷ்டித்து ஸம்ஸார வெக்காயம் தட்டாதபடி போய் அப்ஸரஸுக்களோடே அநுபவிக்கிற வைமாநிகரை முகத்தோடு முகம் பார்க்க வொட்டாதே மறைக்கிறபடி. மிதுநமாய்க் கலப்பாரை முகத்தோடு முகம் பார்க்கவொட்டாமை அந்நிலத்திலுள்ளார்க்கு ஸ்வபாவம்போலே காணும். அவர்கள் புகைத்தலிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (நல்ல அந்தணர்) - மற்ற எந்தவிதமான பலன்களையும் எதிர்பாராமல் உள்ள அந்தணர்கள். அவர்கள் அவனுக்கு ஏற்றபடியாக உள்ளனர்; நீங்களும் அது போன்று எனக்கு ஏற்றபடி இருக்கவேண்டுமா? மற்ற பயன்கள் எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள அந்தணர்கள் செய்யும் யாகங்களில் உண்டாகும் ஹோமப் புகையானது செய்வது என்ன? தங்களுடைய புண்ணியம் முழுவதையும் எந்தவிதமான குறையும் இன்றி அநுபவித்து, ஸம்ஸாரத்தின் தாக்கம் ஏதும் இன்றி ஸ்வர்கம் சென்று, அங்குள்ள அப்ஸரஸ் பெண்களுடன் இன்பத்தை

அனுபவிக்கின்ற தேவர்களை, முகத்துடன் முகம் காண முடியாமல் மறைத்தபடி உள்ளது. ஜோடியாக இருந்து கலந்தபடி உள்ளவர்கள் முகத்துடன் முகம் நோக்க இயலாமல் செய்வது திருவல்லவாழ் நகரத்தின் தன்மை போலும். இப்படியாக அங்குள்ளவர்களுடைய புகையும் பொறாமையும் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (தண் திருவல்லவாழ் கன்னலங்கட்டி தன்னை) “இன்ன மலையின் கட்டி” என்னுமாபோலே. கரும்பினுடைய கோதற்ற கட்டியை. (கனியை) அவ்வளவும் பார்த்திருக்க வேண்டாதபடி பகவமான பலமாயிருக்கை. (இன்னமுதந் தன்னை) உடம்பைப் பூண் கட்டிக் கொடுக்க வற்றாயிருக்கை. அதாவது போக்த்ருத்வ சக்தியைக் கொடுக்கை. (இன்னமுதம்) தேவர்களுடைய உப்புச்சாறு போலன்றிக்கே, ஆத்மோஜ்ஜீவநம் பண்ணிக் கொடுக்கவற்றாயிருக்கை. (என்னலங் கொள்சுடரை) என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணி, அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறவனை. என்னை யெழுதிக் கொண்ட அழகையுடையவனை யென்றுமாம். இத்தலையை ஸர்வ ஸ்வாபஹாரம் பண்ணினமை தன் பேறு என்னுமிடம் வடிவிலே தோற்றும்படி யாயிருக்கை. (என்று கொல்கண்கள் காண்பதுவே) “நான் பட்டது பட, ப்ரஜை ஜீவிக்கப் பெறுவது காண்” என்பாரைப்போலே, என் கண்களின் விடாய் தீர்வதென்றோ? என்கிறார். “முடியானே”யிற் கரணங்களுடையவரிநே. இந்தரியங்களும் தாமும் தனித்தனியே சேதந ஸமாதியாலே விடாய்க்குமவரிநே. “காத்ரைச் சோகாபி கர்சிதை: ஸம்ஸ்ப்ருசேயம்” ப்ரஜைகள் ஜீவித்தால் பசி கெடுவாரபிமாநிகளிநே.

விளக்கம் - (தண் திருவல்லவாழ் கன்னலங்கட்டி தன்னை) - “ இந்த மலையின் கட்டி” என்பது போன்று எந்தவிதமான தோஷமும் அற்ற கட்டியை. (கனியை) - நீண்ட நேரம் பார்த்திருக்கும்படி இல்லாமல் அப்போதே உண்ணலாம்படி பக்குவ நிலையில் உள்ள தன்மை. (இன் அமுதம் தன்னை) - திருமேனியை முழுவதுமாகக் கொடுப்பதற்கு உள்ள நிலை. அதாவது தன்னை அனுபவிப்பதற்கான சக்தியை நமக்கு அளிப்பவனாக உள்ளான். (இன் அமுதம்) - தேவர்கள் பருகும் அமிர்தம் போன்று அல்லாமல், ஆத்மாவைக் கரையேற்றுவதற்காக உள்ளவன். (என் நலம் கொள் சுடரை) - என்னை அனைத்துவிதங்களிலும் அபகரித்து, அதன் மூலம் மிக்க தேஜஸ் கொண்டவனாக இருத்தல். என்னை தனக்கே என்று எழுதி எடுத்துக் கொண்ட அழகைக் கொண்டவன் என்றும் கூறலாம். இவனை முழுவதுமாக

அபகரித்த செயலானது தன்னுடைய பேறு என்பது, தனது வடிவத்தில் தோன்றும்படி உள்ளவன். (என்று கொல்கண்கள் காண்பதுவே) – “நான் எத்தனை துன்பம் அனுபவித்தாலும், எனது குழந்தை பிழைத்திருப்பது காண்பீராக” என்று கூறுவது போன்று, எனது சரீரம் எத்தனை துன்பம் அடைந்தாலும் எனது கண்கள் தங்கள் தவிப்பு தீர்ந்து நிற்பது எப்போது? “முடியானே” என்பதில் கூறப்பட்ட உடல் உறுப்புடன் கொண்டவர் அல்லவோ இவர்? இந்தரியங்களும் தானும் தனித்தனியே அவன் விஷயத்தில் ஈடுபட நின்றவர் அல்லவோ? ஸுந்தரகாண்டம் (40-3) - காத்தரைச் சோகாபி கர்சிதை: ஸம்ஸ்ப்ருசேயம் - துக்கத்தால் அதிகமாக இளைத்துள்ள எனது உடல் உறுப்புகள் - என்பது காண்க. ஆனால் கண்களுடைய தவிப்பு தீர்ந்தால் தனக்கு என்ன லாபம் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். குழந்தைகள் பிழைக்கும் என்றால் தங்கள் பசி போனதாக எண்ணிக் கொள்வர் அல்லவோ?

5-9-6 காண்பது எஞ்ஞான்று கொலோ வினையேன் கனிவாய் மடவீர்

பாண் குரல் வண்டினொடு பசுந் தென்றலும் ஆகி எங்கும்

சேண் சினை ஓங்கு மரச் செழுங் கானல் திருவல்லவாழ்

மாண் குறள் கோலப் பிரான் மலர்த் தாமரைப் பாதங்களே

பொருள் – கனி போன்று பழுத்துச் சிவந்த உதடுகள் கொண்டவர்களே! கான ரூபமாக உள்ள மிடற்று ஓசை கொண்ட வண்டுகளுடன் சேர்ந்து புதுத்தென்றலும் கூடியுள்ள இடமாக உள்ளதும், அனைத்து இடங்களிலும் உயர்ந்த கிளைகள் கொண்டதாக வளர்கின்ற மரங்கள் கொண்டதும், காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள கடற்கரைச் சோலைகள் கொண்டதும் ஆகிய திருவல்லவாழ் நகரத்தில் நிற்பவனும், ப்ரஹ்மசர்யம் மற்றும் வாமனத்தன்மை கொண்டவனும், காண்பதற்கு இனிமையான திருமேனியைக் கொண்டவனும், மிகுந்த உபகாரம் செய்பவனும் ஆகிய அவனுடைய மலர்ந்த தாமரை போன்ற திருவடிகளை, மிகுந்த பாபம் கொண்ட நான் காண்பது எந்த நாளில்?

அவதாரிகை - திருவல்லவாழிலே நின்றருளின ஸ்ரீவாமனனுடைய போக்யமான திருவடிகளை நான் காண்பதென்றோவென்கிறாள்.

விளக்கம் – “திருவல்லவாழ் நகரத்தில் நிற்கும் ஸ்ரீவாமநனுடைய இனிமையான திருவடிகளை நான் காண்பது எந்த நாளிலோ?” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ வினையேன்) ப்ரஜைகள் செய்தபடி செய்ய, நான் முன்னம் என் பசி தீர்வதென்றோ. (வினையேன்) – லோக விஸஜாதீயமான பாபத்தைப் பண்ணினேன். காணாமைக்குப் பாபம் பண்ணினாருங் கூடக் காணும்படியான விஷயத்தை, காண்கைக்கு யோக்யதையுண்டாய் வைத்தே காணாதபடியாக பாபத்தைப் பண்ணினேன். “மாண் குறட் கோலப் பிரானி”றே. (காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ வினையேன்) நீங்கள் காட்டுகைக்கு த்வரிக்க ஆறியிருக்கக் கடவ நான், இன்று “காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ” என்னும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன்.

விளக்கம் – (காண்பது எஞ்ஞான்றுகொலோ வினையேன்) - குழந்தைகள் தங்கள் விருப்பம் போன்று ஏதேனும் செய்தபடி இருக்க, நான் முதலில் எனது பசியைப் போக்கிக் கொள்வது எந்த நாளிலோ? (வினையேன்) - உலகத்தில் உள்ளவர்களுடைய செய்கைக்கு வேறுபட்ட பாபங்களை நான் செய்தேன். அவனைக் காண இயலாதபடியான பாபம் செய்த மஹாபாபி போன்றவர்கள் கூடக் காணும்படியாக உள்ள வஸ்துவை, அவனைக் காண்பதற்கான அனைத்து தகுதிகளும் உள்ளதிலும் காண இயலாதபடியான பெரும் பாபங்களை நான் செய்தேன். பாபம் செய்து அவனைக் காண்பவர்கள் உள்ளனரோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; “மாண் குறட் கோலப் பிரான்” அல்லவோ? (காண்பது எஞ்ஞான்றுகொலோ வினையேன்) – முன்பு அந்த விஷயத்தை எனக்குக் காண்பிப்பதற்கு நீங்கள் விரைந்தபடி இருந்தபோது, நான் பொறுமையாக இருந்தேன்; ஆனால் இப்போது “காண்பது எஞ்ஞான்றுகொலோ” என்று தவித்தபடி உள்ள பாபங்களைச் செய்துள்ளேன்.

வ்யாக்யானம் - (கனி வாய் மடவீர்) உங்களை நான் பண்டு போலே காண்பதென்றோ. “ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம்” என்னும்படியிறே அவர்களிருப்பது. இவள் “மாசுடையுடம்பொடு தலையுலறி வாய்ப்புறம் வெளுத்திருக்க” அவர்கள் தங்களைப் பேணியிரார்களே. அவர்கள் பண்டு போலேயிருக்கக் காண்கையும் இவளுக்கு ப்ரார்த்த்யமானபடி.

விளக்கம் - (கனி வாய் மடவீர்) - நீங்கள் முன்பு என்னை விரைவுபடுத்தியதைப் போன்று, இப்போது நீங்கள் என்னை விரைவுபடுத்தும்படியாக உங்களை நான் மீண்டும் என்று காண்பேன்? இவள் குறித்து அவர்களுக்குள்ள நட்பை ப்ரமாணமாகக் கூறுகிறார்; கீதை (7-17) - ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம் - ஞானிகள் எனக்குப் ப்ரியமானவர்கள் ஆவர் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுக்கு ஞானிகள் எவ்விதம் ப்ரியமாக உள்ளனரோ, அதனைப் போன்று இவளைக் குறித்து இவர்கள் ப்ரியமாகவே உள்ளனர். இவ்விதம் இவள் தவித்தபடி உள்ளதால், இவளுடைய உதடுகள் வெளுத்தபடி உள்ளன; ஆகவே அவர்களுடைய உதடுகளும் சிவந்து இருந்தல் கூடாது என்பதைக் கூறுகிறார்; இவள் நாச்சியார் திருமொழி (1-8) - மாசுடை உடம்பொடு தலையுலறி வாய்ப்புறம் வெளுத்திருக்க - என்பதாக உள்ளபோது அவர்கள் தங்களைப் பேணுதலைச் செய்ய மாட்டனர். அவர்கள் முன்பு போன்று இருப்பதைக் காண்பதற்கு இவளுடைய ப்ரார்த்தனையாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (பாண் குரல் வண்டினொடு) இவற்றின் த்வநியில் வெள்ளோசையாய்க் கழியுண்பதில்லை, பரப்படங்கலும் பாட்டாயிருக்கும். அதாவது இயல்கற்று இசையோடே கூட்டிற்றன்றே. அவற்றுக்கு, பேச்சே தொடங்கியிசையிறே. “தேன்போலே இனிய பாட்டு” என்னக் கடவதாயிருக்குமது போய், வடிவே தேனாய், அதுக்கு மேலே பாட்டுமானால் மிகவும் இனிதாயிருக்குமிறே. பாண்குரல் - காந்ரூபமான மிடற்றோசை.

விளக்கம் - (பாண் குரல் வண்டினொடு) - வண்டுகள் எழுப்பும் ஒலியை “குரல்” என்று கூறாமல், “பாண் குரல்” என்று ஏன் கூறினார் என்றால், இவற்றின் ஓசையானது சாரமற்ற ஓசையாக அகல்வதில்லை, அந்தப் பகுதி முழுவதும் நிறைந்து நிற்கும் பாட்டாக உள்ளது. அந்த வண்டுகளானவை இயல் கற்றுக் கொண்டு இசையோடு சேர்த்துப் பாடுவதில்லை; அவற்றின் பேச்சு என்பதே இசையாக உள்ளது. தேன் என்று வண்டிற்குப் பெயர் உண்டு; “தேன் போன்ற இனிமையான பாட்டு” என்று கூறுவது மட்டும் அன்றி, அவற்றின் வடிவமே தேனாக, அதுவும் பாட்டாக இருந்தால் மிக்க இனிமையாக இருக்கும் அல்லவோ? “பாண் குரல்” என்றால் கான வடிவத்தில் உள்ள வண்டுகளின் மிடற்று ஓசை.

வ்யாக்யானம் - (பசுந்தென்றலுமாகியெங்கும்) கலப்பற்ற தென்றலுமாயிருக்கை. பலவிடங்களிலே காலிட்டு வாராதே தாய்தலையாயிருக்கை. (பசுந்தென்றல்) இளந்தென்ற லென்றுமாம். (சேன்சினை இத்யாதி) கவடுகளானவை சுற்றிலே பணைத்திருப்பனவாய் மேலோக்கத்தையுடைத்தான மரங்களையுடைத்தா கையாலே, அழகிய சோலையை யுடைய. (செழுங்கானல்) தர்சநீயமான கானல். கானலென்று கடற்கரைச் சோலையாதல், நெய்தல் நிலமாதல். சேண் - உயர்த்தி. சினை - கவடு. பணைக்கு ஓக்கம் சுற்றிலே வளருகை. மரத்துக்கு ஓக்கம் மேலே.

விளக்கம் - (பசுந்தென்றலுமாகி எங்கும்) - கலப்பற்ற தென்றல். பல இடங்களில் உள்ள பல சரீரங்களிலும் பட்டு, அதன் விளைவாக துர்நாற்றம் வீசியபடி வராமல், அடுத்து வரக்கூடிய அனைத்து தென்றல்களுக்கும் தாயாக, முதன்மையாக இங்கு வரும் தென்றலாக இருத்தல். (பசுந்தென்றல்) - இளந்தென்றல் என்றும் கூறலாம். (சேன்சினை இத்யாதி) - மரக்கிளைகள் சுற்றளவில் நன்கு பருத்துள்ளதாக, மேல் நோக்கி ஓங்கி வளர்வதாக உள்ளதால், அழகான சோலைகளைக் கொண்ட. (செழுங்கானல்) - கானல் என்றால் கடற்கரைச் சோலை அல்லது நெய்தல் நிலம். காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள கானல். சேண் என்பது உயர்த்தி, சினை என்பது மரக்கிளைகள், பருத்திருத்தல் என்பதற்குப் பெருமை, சுற்றி வளர்தல் ஆகும்; மரத்திற்குப் பெருமையானது மேல் நோக்கி உயர்வதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (மாண் குறள் கோலப் பிரான்) தன்னுடைமை பெறுகைக்குத் தான் அர்த்தியாய், பெருவிலையான வடிவைச் சிறுக விட்டு மிக்கவழகை யுடையவனாய், ஸௌலப்யத்தையும் அழகையும் திருவல்லவாழில் ஆச்ரிதரை யநுபவிப்பித்துக்கொண்டு நிற்கிறவனுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ. (மலர்த் தாமரைப் பாதங்கள்) அப்போதலர்ந்த தாமரைபோலே நிரவதிக போக்யமான திருவடிகளை. அடியிலே இவர்க்குத் தானேயிறே ருசியையுண்டாக்கினான். “அடிகள், அடிகள்” என்று வாய் புலற்றும்படியிறே திருவடிகளில் போக்யதையிருப்பது.

விளக்கம் - (மாண் குறள் கோலப் பிரான்) - தனக்குச் சொந்தமாக உள்ளதைப் பெறுவதற்கு தான் இரந்தபடி வந்தான். சிறந்ததாக உள்ள தனது ரூபத்தை மிகவும் சிறியதாகக்கிக் கொண்டு, மிகுந்த வடிவழகைக் கொண்டவனாக, தனது

ஸௌலப்யம் மற்றும் அழகைத் திருவல்லவாழ் நகரத்தில் உள்ள தனது அடியார்களை அனுபவிக்கும்படிச் செய்பவனாக; இவ்விதம் நிற்கும் அவனுடைய எல்லையற்ற இனிமை பொருந்திய திருவடிகளை நான் காண்பது எந்த நாளோ? (மலர்த் தாமரைப் பாதங்கள்) - அப்போது மலர்ந்த தாமரை போன்ற எல்லையற்ற இனிமை கொண்ட திருவடிகளை. வாமனனைக் குறித்து ஏன் கூறினார் என்றால், அந்த ஒரு திருவடியை அனைவருடைய தலைகளிலும் வைத்து அல்லவோ இவருக்கு ருசியை ஏற்படுத்தினான்? “அடிகள், அடிகள்” என்று வாயானது புலம்பியபடி உள்ளது; இப்படியாக அல்லவோ திருவடிகளின் இனிமை உள்ளது?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 102)

51. தத் அஹம் த்வத் ருதே ந நாதவாந் மத் ருதே த்வம் தயநீயவாந் ந ச
விதி நிர்மிதம் ஏதத் அந்வயம் பகவந் பாலய மா ஸ்ம ஜீஹப:

பொருள் - பகவானே! ஆகவே நான் உன்னைத் தவிர வேறு நாதன் இல்லாதவன் ஆவேன். நீயும் உனது கடாசுஷத்திற்கு என்னைத் தவிர, உனது கடாசுஷத்திற்கு இலக்காக யாரையும் கொண்டவன் அல்லன். உனது கடாசுஷத்தால் உண்டான இந்த ஸம்பந்தத்தை நீ காப்பாற்றிக் கொள்வாயாக. இதனைக் கைவிடாதே.

அவதாரிகை - “இப்படி தயநீய தயாவான்களான இருவர்க்கும் முக்யமான இஸ்ஸம்பந்தம் தானும் தேவீருடைய க்ருபையாலேயாயிற்று; ஆன பின்பு இதைக் கைவிடாதே ரசுஷித்தருள வேணும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் “தயை செய்பவன், தயை அடைபவன்” என்பதான நம் இருவருக்கும் முக்கியமாக உள்ள இந்தச் சம்பந்தமானது உனது க்ருபையால் ஏற்பட்டது. ஆகவே இந்த ஸம்பந்தத்தைக் கைவிடாமல் காப்பாற்றுவாயாக.

வ்யாக்யானம் - (தத்) ஆதலால். தயநீயர் தேவருக்கு துர்லபமான பின்பு. (அஹம்) ஸாபராதனாய், அனுதாபம் பிறந்த நான். (த்வத் ருதே ந நாதவாந்) “ப்ருசம் பவதி து:க்கித:” என்று, து:க்கியான என்னிலும் என் து:க்கத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவரையொழிய நாதவானல்லேன். பர து:க்காஸஹிஷ்ணுத்வமிறே தயை. (மத்

ருதே த்வம் தயநீயவாந் ந ச) தயைக ரக்ஷயனான என்னையொழிந்தாலும், தேவரீருடைய க்ருபை குமரிருந்து போமித்தனை.

விளக்கம் – (தத்) - ஆகவே, உனது தயைக்கு இலக்காக உள்ளவர்கள் அரிதாக உள்ளபோது. (அஹம்) - அபராதங்களுடன் கூடியவனாக, அனுதாபம் பிறந்த நான். (த்வத் ருதே ந நாதவாந்) - அயோத்யாகாண்டம் - (2-40) - ப்ருசம் பவதி து:க்கித: – மனிதர்களைக் காட்டிலும் அதிக துக்கம் அடைகிறான் - என்று, துக்கம் அடைந்துள்ள என்னைக் காட்டிலும் அதிகமாக துக்கம் அடைந்து, எனது துக்கத்தைப் பொறுக்க இயலாதபடி உள்ள உன்னை அல்லாமல் நான் வேறு யாரையும் எனது நாதனாகக் கொண்டவன் அல்லன். மற்றவர்களுடைய துக்கத்தைப் பொறுக்க இயலாத தன்மை அல்லவோ தயை ஆகிற்று. (மத் ருதே த்வம் தயநீயவாந் ந ச) - உனது தயையால் மட்டுமே காப்பாற்றக்கூடியபடி உள்ளவனாக நான் அகன்றால், உனது க்ருபையானது வீணாகப் போகும்.

வ்யாக்யானம் - (ஏததந்வயம் விதி நிர்மிதம்) ஒருவரையொழிய ஒருவருக்குச் செல்லாத இம்முக்ய ஸம்பந்தம் தேவரீருடைய கேவல க்ருபையாலே வந்தது. “விதி வாய்க்கின்று காப்பாரார்” என்கிறபடியே. இப்பக்ஷத்தில், “ததஹம்” என்கிறவிடத்தில் தச்சப்தம் மேலுக்கு உடலாக இங்கும் அந்வயிக்கக்கடவது. அதவா, விதியென்று தைவமாய், “இச்சாத ஏவ தவ விச்வ பதார்த்த ஸத்தா” என்கிறபடியே ஸத்தாப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (பகவந்) இவற்றில் தேவருக்கு அறிவிக்க வேண்டுவது உண்டோ? (பாலய) இதை ரக்ஷித்தருளவேண்டும் என்னுதல்; இதை புஜித்தருளவேண்டும் என்னுதல். “புஜபாலநாப்யவஹாரயோ:”. (மா ஸ்ம ஜீஹப:) இத்தலையில் பூர்வாபராதத்தைப் பார்த்தாதல், தேவர் பூர்த்தியைப் பார்த்தாதல் கைவிட்டருளாதொழிய வேண்டும்.

விளக்கம் - (ஏதத் அந்வயம் விதி நிர்மிதம்) - ஒருவரை விட்டு ஒருவர் அகலும்போது நிற்காதபடி உள்ள நிலை ஏற்படும்; அத்தகைய ஸம்பந்தமானது உனது க்ருபையால் மட்டுமே வந்ததாகும். திருவாய்மொழி (5-1-1) – விதி வாய்க்கின்று காப்பாரார் - என்பதற்கு இரண்டு கருத்து அருளிச்செய்கிறார். “தத் அஹம்” என்பதில் உள்ள “தத்” என்பதைச் சரீரமாகக் கொள்வது போன்று இங்கும் கொள்ளலாம். அல்லது “விதி” என்பது தெய்வம் என்பதாகக் கொண்டு,

ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் (36) – இச்சாத ஏவ தவ விச்வ பதார்த்த ஸத்தா - அனைத்து வஸ்துக்களின் இருப்பு என்பது உன்னுடைய விருப்பத்தால் நிகழ்கிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, இருப்பு என்பதை உண்டாக்கக்கூடிய ஸம்பந்தம் என்றும் கொள்ளலாம். (பகவத்) – இவற்றைக் குறித்து உனக்குக் கூறவும் வேண்டுமா? (பாலய) – இந்த ஸம்பந்தத்தை நீ காப்பாற்றியருளவேண்டும். இதனை நீ ஏற்றாக வேண்டும். (மா ஸ்ம ஜீஹப:) – என்னுடைய பழைய பாபங்கள் மற்றும் உன்னுடைய பரிபூர்ணமான தன்மை ஆகிய இரண்டையும் ஆராய்ந்து என்னைக் கைவிடாமல் காப்பாற்றவேண்டும்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்